

## Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 502: Lúc Đêm Thanh Sáng Sớm, Hãy Hướng Vào Trong Tự Tâm Mình Mà Quán Chiếu. Khi Đối Cảnh Tùy Duyên, Hãy Hướng Trên Tất Cả Pháp Mà Quán Chiếu. Y Theo Nghĩa Đã Nói Đây, Sâu Sắc Quán Chiếu, Ất Thọ Dụng Vô Cùng**

**Chủ giảng:** Pháp sư Tịnh Không

**Thời gian:** Tháng 05 năm 1995

**Địa điểm:** Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

**Trích lục từ:** Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 044)

**Chuyên ngữ:** Tịch Minh



【清夜平旦時，向自己心中觀照。對境隨緣時，向一切法上觀照。依此所說義，深深觀照，則受用無窮。】

**Phiên âm:** 【Thanh dạ bình đán thời, hướng tự kỷ tâm trung quán chiếu. Đối cảnh tùy duyên thời, hướng nhất thiết pháp thượng quán chiếu. Y thử sở thuyết nghĩa, thâm thâm quán chiếu, tắc thọ dụng vô cùng.】

【Lúc đêm thanh sáng sớm, hãy hướng vào trong tự tâm mình mà quán chiếu. Khi đối cảnh tùy duyên, hãy hướng trên tất cả pháp mà quán chiếu. Y theo nghĩa đã nói này, sâu sắc quán chiếu, ắt thọ dụng vô cùng.】

Đây là nói đến phương pháp dụng công lúc bình thường của chúng ta, bất luận chúng ta tu pháp môn nào, cũng đều không thể vi phạm nguyên lý nguyên tắc của Bát Nhã. Câu thứ nhất chính là nói về thời khóa tụng niệm sớm tối, đây là điều mà đệ tử Phật bất luận tại gia hay xuất gia, tuyệt đối không thể thiếu sót, mỗi ngày đều bắt buộc phải làm. Công phu sáng, đây là nói đến “bình đán”, chính là buổi sáng; thanh dạ là buổi tối. Ngài không nói “bình đán thanh dạ” (sáng tối), mà lại nói “thanh dạ bình đán” (tối sáng), ý nghĩa trong đó liền không giống nhau. Hoàn toàn giống như cổ nhân Trung Quốc chúng ta thường nói “chung thủy” (kết thúc - bắt đầu), chứ không nói “thủy chung” (bắt đầu - kết thúc); nói từ bắt đầu đến kết thúc, thì giai đoạn này liền mất đi, liền hết rồi. Nói “chung” (kết thúc), dưới sự kết thúc chính là sự bắt đầu, để chúng ta hội nghiệm được rằng thời gian là vô tận. Một năm ngày ba mươi tháng Chạp trôi qua, ngày hôm sau lại là mừng một, đây là “chung thủy”. Chữ “thanh dạ bình đán” ở chỗ này, cũng mang ý nghĩa như vậy. Thời khóa tối là để phản tỉnh, là để sám hối;

thời khóa sáng là để nhắc nhở chúng ta. Những lỗi lầm trót phạm trong ngày hôm nay, ngày mai quyết định không tái phạm nữa, đây gọi là cải quá tự tân (sửa lỗi làm mới); trên kinh Vô Lượng Thọ giảng là “tẩy tâm dịch hạnh” (rửa tâm đổi hạnh), đây mới là chân thật sám hối, chân thật tu hành. Cho nên phải hướng vào trong tự tâm mình mà đi quán chiếu, đi phản tỉnh, đi kiểm điểm, làm cái công phu này. Còn lúc bình thường trong cuộc sống, trong công việc, chúng ta nhất định là sáu căn đối mặt với cảnh giới bên ngoài, đối cảnh thì phải tùy duyên chứ đừng phan duyên, điều này trên kinh đã nói với chúng ta rất nhiều rồi.

Lúc tùy duyên cũng phải dùng công phu quán chiếu, dùng phương pháp gì để quán chiếu? Chính là dùng bài kệ bốn câu của bộ kinh này, hoặc giả là nửa bài kệ, hay một câu đều tốt. Dùng câu nào? Điều này không cố định, phải xem bạn gặp phải là chuyện gì, xem bạn gặp phải là cảnh giới gì. Do đây có thể biết, kinh lúc bình thường phải tụng cho thật thuộc; nếu như tụng không thuộc, gặp lúc cảnh giới hiện tiền, mới đi suy nghĩ xem dùng câu nào, lại còn phải lật Kinh Kim Cang ra, đi tìm một câu để dùng, vậy thì không được rồi, vậy thì sai rồi, kinh nhất định phải tụng cho thật thuộc chính là đạo lý này. Cũng có nghĩa là nói, khi cảnh giới của chúng ta hiện tiền, gặp phải một số sự việc, lập tức phải nghĩ ngay đến việc Phật ở trên kinh đã giáo đạo chúng ta như thế nào, chúng ta y chiếu theo lời giáo đạo của Phật mà làm, vậy thì sẽ không sai, quán chiếu chính là ý nghĩa này. Đây là chân chánh thường tùy Phật học, hằng thuận chúng sanh; ở trong hằng thuận chúng sanh mà thường tùy Phật học, ở trong thường tùy Phật học mà hằng thuận chúng sanh. Sâu sắc quán chiếu, đương nhiên thọ dụng vô cùng. Cho dù công phu quán chiếu có cạn đi nữa, cũng đạt được thọ dụng. Cho nên đem công phu áp dụng vào trong đời sống, thì chúng ta đã không uổng công học Phật, học rồi thực sự có chỗ hữu dụng.